

Звоимир КОСТИЋ

МОЛИТВА ЗА СИМОНА ПЕТРУ

Мили Госпoде,
Узеo си моју мајку, мога oца, мога сина,
Мога деспoта мужа,
И мога заштитника,
Великога кнеза Лазара.
Ниједном се људском бићу од постања света до сада
Ниси смиловаo.

Толико си невољних људи повеo са собом
До вечног судилишта,
Толико већ помрлих у свом веку видех
Да памтим и жалим;
Мили Госпoде,
Ако је овде све прах, пепео и ништа,
Спаси бар Симона Петру,
И понеси у Небески Јерусалим.

Док силан хујиш над Халкидиком и над светом,
И цар се пред тобом повија као клас,
Док се твоје име изнад света ори
У пламеном ветру,
Молим те,
Остави бар знак, и спомен на нас,
На Светој Гори,
Симона Петру.

Молим те да ову суру лепоту
Избеглу из људскога света,
Ово здање на стенама,
Не стигне твоја казна;
Ја, најсиротија међу женама,
Не молим за толико живе правде,

Ни живе истине,
Бачених на дно дубоких јама,
Да их нико никада
Не сазна.

У нашу земљу већ улази туђин,
На коњу од ватре,
У оклопу од скореле крви,
И бозунима оглашава своју победу
По васцелој земљи и небеском етру.
Ти дајеш да нам узму све,
Али спаси, Господе, и поштеди,
Док се наш убоги свет руши, копни и мрви,
Мили Господе,
Бар
Симона Петру.

Боже свјати, боже крепкиј, боже бесмертниј,
Који дајеш дрвету влагу,
Кишу њиви,
И ратару род,
И добри ветар аласком једру,
А путнику коња, скелу и брод,
Који милосрдно дарујеш смрт сваком бићу
Што на земљи живи,
Сачувај бар
Симона Петру.

Тебе, свемоћни,
Који знаш све о свачијем срцу,
Тебе, коме се веровати мора,
Недремано Око,
Господе силни над војскама,
Што си створио купину и козу,
Потоке, пустаре и мора,
Провалије морске,
И над морем: гнездо вихорова,
Тебе, што си створио делфина и бачву, снег и твора,
Корњачу и свеца, свадбу и жетву,
Молим те и молим — теби то није ништа,
А мени све — молим те, мили Господе,
Сачувај бар, мили Господе,
Симона Петру.

Кад у своме гневу будеш спаљивао
Цариград и Солун, Призрен и Скопље,
И пуштао — на сваку стопу земље хиљаду громава,
И милион пожара,
Ко на жедну земљу кишу летњу,
Преко свих људских станишта и домова,

Нека твоје беспошtedно копље
Поштеди на врху светогорске стене
Бар манастир мој,
Симона
Петру.

И кад у потопу крви угушиш све људе,
И срушиш на свету све што је створено људском руком,
Госпoде, којег усрдно молим
И чије име хвалим,
Смилиј се: узми са собом Симона Петру
И понеси у Небески Јерусалим.

НОЋ ДОЛАЗИ

Ноћ долази, па одлази, ко завеса која пада,
Па се диже, непрестано, као клатно,
Преко лица, бледог лица, жутог јада,
— Да загреје, осветљено, тако златно.

Тешко златно... Да обасја, у грчењу, тако тамном,
Пасифају што бикове угојене пољем сања;
И што трчи пропланцима снегу белом,
Белој ватри што изгоре као бела светлост дања.

Тако видим на пољима, на широким,
Како растеш и отичеш: и са трна и с извора,
Како растеш, ко печурка, ко храпава шумска кора
С које срчем змију-кишу оплићалог оног мора.

Док ме примаш, мирно море, ти си моје ништа!
А ноћ је моје све.
И планина меса — тако само плаче.
Студен у којој дрхте срећни и сити,
Огромна цев којом струјиш и ти:
Усисан путујеш и ти усрку јачем.

ЛАЗ ВИЛАЈЕТ

Ово је Лаз вилајет
Убога земља — Лаз вилајет
На путу између никад и нигде
На средини пута

Заспало село: збег: тек зрно
Проса у пашици на друму: Лаз вилајет

Ово је Лаз вилајет
Ништа друго него
Лаз вилајет
Куд год погледаш
Само Лаз вилајет

Могао си да живиш и другде
И да умреш у великом богатству

Нешто те је ипак задржало овде

Али како то да у толико смрти вазда останеш жив
И да се радујеш онда кад се не радује нико
И да запеваш онда
Кад још сви смркнуто ћуте

У КАРЕЈИ

Али на згради протата у Кареји
Поносно још увек
Вијори жута застава Византије
Са црним двоглавим орлом;
И авети василеуса, рибара, скупљача маслинки,
Још увек се гласају у смиреној ноћи Халкидика,
У вреви тишине: мула и монаха.